

5. Zarzut piąty: naruszenie obowiązku uzasadnienia

Skarżąca zarzuca pozwanej, że decyzja nie zawiera należytego uzasadnienia zgodnie z wymogami wynikającymi z art. 296 ust. 2 TFUE i z art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii. W zaskarżonej decyzji pozwana powołuje się jedynie w nieprecyzyjny sposób na rozbieżności w metodologii testów, jednakże nie wypowiada się w mającej decydujące znaczenie kwestii, czy i w jakim stopniu metodologia testów wymaga specyficznego kondycjonowania wstępnego i czy pozwana zezwoliła na taką metodologię testów w decyzji wykonawczej (UE) 2015/158.

-
- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. określające normy emisji dla nowych samochodów osobowych w ramach zintegrowanego podejścia Wspólnoty na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych (Dz.U.2009, L 140, s. 1).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 725/2011 z dnia 25 lipca 2011 r. ustanawiające procedurę zatwierdzania i poświadczania technologii innowacyjnych umożliwiających zmniejszenie emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 (Dz.U. 2011, L 194, s. 19).
- (³) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/158 z dnia 30 stycznia 2015 r. w sprawie zatwierdzenia dwóch wysokosprawnych alternatorów Robert Bosch GmbH jako technologii innowacyjnych umożliwiających redukcję emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 (Dz.U. 2015, L 26, s. 31).

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2019 r. — Jalkh/Parlament

(Sprawa T-360/19)

(2019/C 263/66)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jean-François Jalkh (Gretz-Armainvilliers, Francja) (przedstawiciel: adwokat F. Wagner)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2019 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 883/2013 dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) w odniesieniu do współpracy z Prokuraturą Europejską i skuteczności dochodzeń prowadzonych przez OLAF [COM(2018)0338 — C8-0214/2018 2018 2018]0170(COD)];
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ zaskarżona rezolucja umożliwia Europejskiemu Urzędowi ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) dostęp do danych osobowych, co stoi w sprzeczności z prawem do poszanowania życia prywatnego i prawem do ochrony danych osobowych.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 8 i 9 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, ponieważ zaskarżona rezolucja pozwala OLAF-owi na obejście immunitetu parlamentarnego posłów.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 5 Regulaminu Parlamentu Europejskiego i art. 4 Statutu posła do Parlamentu Europejskiego. Skarżący twierdzi, że zaskarżona rezolucja pozwala OLAF-owi z jednej strony na obejście immunitetu parlamentarnego posłów, a z drugiej strony na dostęp do dokumentów, które nie są dokumentami Parlamentu Europejskiego.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ponieważ zaskarżona rezolucja narusza prawo do obrony posłów.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2019 r. — CF/Parlament

(Sprawa T-361/19)

(2019/C 263/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CF (przedstawiciel: adwokat A. Daoût)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji;
- zasądzenie odszkodowania za szkody finansowe i zadośćuczynienia za krzywdę spowodowane zaskarżonymi decyzjami lub zasądzenie na rzecz skarżącej tymczasowej kwoty 50 000 EUR;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności dwóch decyzji Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2019 r. uznających skarżącą za winną mobbingu wobec byłej akredytowanej asystentki parlamentarnej i nakładających na skarżącą karę nagany skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia definicji prawnej molestowania zawartej w art. 12a Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej ze względu na to, że przewodniczący Parlamentu nie uwzględnił elementów składających się na pojęcie mobbingu ustanowione przez prawo i orzecznictwo.
2. Zarzut drugi dotyczący braku uzasadnienia zaskarżonego aktu. Skarżąca podnosi, że Przewodniczący Parlamentu uzasadnia swoją pierwszą decyzję na podstawie niepełnego sprawozdania komitetu doradczego oraz że jego druga decyzja nie spełnia kryteriów określonych w art. 166 Regulaminu Parlamentu Europejskiego.